ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **S. K.,** zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2018, č. j. 9 A 204/2015 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Petra Václavka do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2015, č. j. MV-93722-5/SO-2015, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 7. 4. 2015, č. j. OAM-3459-6/ZM-2015, kterým bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu u Městského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 30. 5. 2018, č. j. 9 A 204/2015 – 30.

[3] Městský soud konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nejsou nepřezkoumatelná. Z jejich odůvodnění jednoznačně plyne, z jakých skutkových zjištění správní orgány vyšly, jaká ustanovení právních předpisů na zjištěný skutkový stav aplikovaly a k jakým závěrům dospěly. Žalovaná se v dostatečném rozsahu vyjádřila ke všem hlavním odvolacím námitkám žalobce, a stejně tak bylo náležitě odůvodněno i rozhodnutí ministerstva. Městský soud pak potvrdil závěry správních orgánů, že podle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců může cizinec podat žádost o vydání zaměstnanecké karty ministerstvu (tj. na území ČR) pouze v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem. Protože žalobce takovým pobytovým oprávněním nedisponoval, nebyl k podání předmětné žádosti oprávněn a řízení o ní muselo být bez dalšího zastaveno.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Městský soud se nesprávně vypořádal s námitkami obsaženými v žalobě, přičemž sám aproboval nesprávná a nezákonná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná a nepřezkoumatelná, zatížil tak i městský soud svůj rozsudek nezákonností a nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů.

[6] Primární spor mezi stěžovatelem a ministerstvem tkví v tom, zda byl stěžovatel oprávněn žádost o zaměstnaneckou kartu podat na území. Stěžovatel plně splňuje podmínky pro vydání zaměstnanecké karty, rovněž doložil svou žádost veškerými relevantními dokumenty, které potvrzují tuto skutečnost. Stěžovatel je prokazatelně řádně zaměstnán, má stabilní práci a na území pracuje oprávněně, splňuje tedy základní podmínky § 42g zákona o pobytu cizinců. Zároveň splňuje i podmínku § 42g odst. 5 téhož zákona a je tak oprávněn k podání žádosti o dlouhodobý pobyt na území. Správní orgány vyložily tuto zákonnou podmínku restriktivně zcela k tíži stěžovatele, nesprávně a v rozporu s veškerými principy, kterými jsou povinny se při svém rozhodování řídit. Zejména pak správní orgány porušily zákaz užívání přepjatého právního formalismu, když naprosto nedbaly na to, aby rozhodnutí bylo přiměřené okolnostem, a pouze za užití jazykového restriktivního výkladu zákona tvrdí neoprávněnost podání žádosti stěžovatelem.

[7] Stěžovatel v době podání žádosti pobýval na území České republiky legálně na základě žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU. Přechodný pobyt, respektive žádost o něj, která běží již několik let a během níž se pobyt účastníka řízení považuje za pobyt přechodný, je jistě minimálně stejně akceptovatelným pobytovým statusem jako dlouhodobé vízum k pobytu nad 90 dnů či vyšším. Na základě logické argumentace a minori ad maius je zcela jasné, že pokud účastník řízení disponuje vyšším

pobytovým oprávněním, než je dlouhodobé vízum, či se má zato, že jím disponuje, a účel, za kterým chce pobývat na území České republiky, se změnil, nebo již netrvá, je oprávněn tuto žádost podat. Dokonce je k tomu povinen v souladu analogicky s dikcí § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pokud by stěžovatel tuto žádost oprávněn podat nebyl, jednalo by se o zjevnou diskriminaci těch cizinců, kteří na území dlouhodobě pobývají z titulu rodinného příslušenství občana Evropské unie, nicméně jejich účel pobytu se změnil. Zákonnost postupu stěžovatele aprobuje nejen samotný § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ale i celý smysl a účel tohoto zákona. Je tak zřejmé, že stěžovatel byl oprávněn žádost o zaměstnaneckou kartu podat ministerstvu.

[8] Na základě výše uvedeného proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že vzhledem k tomu, že stěžovatel uvádí téměř shodné námitky jako v rámci řízení o žalobě u městského soudu, odkazuje na své rozhodnutí ve věci a na rozsudek městského soudu, se kterým se ztotožňuje. Proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek městského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[13] K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou.

[14] Již ze samotné formulace stěžovatelových kasačních námitek je zřejmé, že se ani on sám nedomnívá, že by rozsudek městského soudu trpěl nedostatkem důvodů. Skutečným obsahem kasační stížnosti je nesouhlas se způsobem vypořádání jeho žalobních námitek, nikoliv tvrzení, že by tak soud neučinil. I podle Nejvyššího správního soudu se městský soud vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. Že přitom zaujal stejný právní názor, jaký vyjádřila žalovaná v napadeném rozhodnutí, nemůže vést k závěru o nepřezkoumatelnosti jeho vlastního rozhodnutí. Požadovat po městském soudu, aby vlastními a jinými slovy přeformuloval již jednou vyjádřené, by bylo zbytečné a neúčelné. Námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je proto nedůvodná.

[15] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným, přezkoumal ho v rozsahu dalších stížních námitek. Stěžovatel především vytýkal městskému soudu nesprávné posouzení právní otázky týkající se zákonnosti usnesení o zastavení správního řízení.

[16] Podle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců *žádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.*

[17] Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že správní orgán řízení o žádosti zastaví, jestliže cizinec *podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že mezi účastníky řízení není sporným, že stěžovatel podal dne 28. 12. 2009 žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců, a to jako rodinný příslušník občana Evropské unie. Řízení o této žádosti bylo vedeno pod sp. zn. OAM-769/PP-2011 a nebylo v rozhodné době ještě pravomocně skončeno. Dne 2. 3. 2015 stěžovatel podal ministerstvu žádost o vydání zaměstnanecké karty, přičemž v době podání této žádosti na území pobýval na základě tzv. fikce přechodného pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Řízení o této žádosti bylo usnesením ze dne 7. 4. 2015 zastaveno, neboť tato žádost nebyla podána v souladu s § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

[19] Z uvedeného tedy vyplývá, že v době podání žádosti o zaměstnaneckou kartu stěžovatel na území České republiky nepobýval na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem. Nedisponoval tak pobytovým oprávněním nutným k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu ministerstvu podle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Výčet pobytových oprávnění v citovaném ustanovení je přitom taxativní, přičemž povolení k přechodnému pobytu mezi nimi uvedeno není. V této souvislosti lze poukázat i na to, že předmětné ustanovení je zcela jednoznačné a nedává správním orgánům možnost užít správního uvážení. Nelze proto správním orgánům vytýkat, jak činí stěžovatel, že toto ustanovení vyložily restriktivně k jeho tíži, nesprávně, v rozporu s veškerými principy či formalisticky. Aktuální pobytový status (fikce přechodného pobytu) tak stěžovatele opravňoval toliko k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v zemi jeho původu. Nejvyšší správní soud

proto ve shodě s městským soudem dospěl k závěru, že stěžovatel nebyl podle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců oprávněn podat žádost o zaměstnaneckou kartu ministerstvu, jelikož v době podání předmětné žádosti pobýval na území České republiky na základě tzv. fikce přechodného pobytu. Ministerstvo proto nepochybilo, když správní řízení o jeho žádosti ze dne 2. 3. 2015 zastavilo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[20] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelem tvrzené skutečnosti, tj. že plně splňuje podmínky pro vydání zaměstnanecké karty a že doložil svou žádost veškerými relevantními dokumenty, nejsou pro posouzení zákonnosti postupu ministerstva právně relevantní. Důvodem zastavení řízení o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty totiž byla skutečnost, že podal tuto žádost na území České republiky ministerstvu, ač k tomu nebyl oprávněn, a nikoliv skutečnost, že nesplnil či nedoložil hmotněprávní podmínky pro její vydání.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[23] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[24] Protože nebylo rozhodováno o návrhu na přiznání odkladného účinku, Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu